

РЕШЕНИЕ

№ 5241

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4724** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], депозирана чрез процесуалния представител адв. К., срещу Решение от 02. 03. 2020 г., постановено по НАХД № 11291/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № К – 0049360/ 28. 05. 2019 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при КЗП, с което на основание чл. 222а от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева за нарушение на чл. 113, ал. 2 от ЗЗП.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.

Ответникът по касационната жалба - КЗП, в отговор на касационната жалба и в писмена молба от пълномощника му адв. К., оспорва жалбата и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и изложените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

В оспорваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че във връзка с подадена жалба до КЗП, вх. № С-03-6995/12. 10. 2018 г., подадена от потребител – клиент на [фирма], е извършена проверка в обект на дружеството. При проверката било установено, че на 29. 09. 2016 г. потребителят е закупил мобилен телефон, марка „НТС“, с гаранционен срок 24 месеца, като на 3. 09. 2018 г. е предявил рекламация на стоката. С акт за удовлетворяване на рекламацията от 19. 10. 2018 г. рекламацията на потребителя била удовлетворена, като мобилното устройство било заменено с друго такова.

При извършената проверка по повод на постъпилата жалба било прието, че дружеството е нарушило чл. 113, ал. 2 от ЗЗП, за което бил съставен АУАН № 0049360/ 17. 01. 2019 г., въз основа който е издадено и Наказателно постановление № К – 0049360/ 28. 05. 2019 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при КЗП.

От правна страна съдът е приел за безспорно установено, че е нарушен чл. 113, ал. 2 ЗЗП, като при реализиране на административнонаказателната отговорност не са налице нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание. Посочил е, че при съставянето на акта и издаване на НП са спазени предвидените форми и производство, включително описание на обективните признаци на състава на вмененото нарушение.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал. 1, изр. 1 от ЗАНН на първоинстанционния съд. В тази връзка съдът съобрази следното:

Относно твърдението в касационната жалба, че необосновано районният съд е приел административното нарушение за доказано, касационният съд прие следното:

В АУАН и НП е дадено пълно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Нарушените законови разпоредби са посочени еднозначно чрез словесното им описание и цифровия им израз. Районният съд е изложил подробни съображения защо приема, че в АУАН и в НП е посочено място на извършване на нарушението, които касационният съд напълно споделя. Отбелязването на мястото на извършване на нарушението има значение при преценката за компетентността на актосъставителя и административнонаказващия орган, съответно за подсъдността на делото, образувано по жалба срещу НП, като в случая от изложеното в НП следва да се приеме за място на извършване [населено място]. Поради това, липсата на изрично конкретизиране на мястото на извършване на нарушението не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като по никакъв начин не е ограничило правото на защита на санкционираното лице. Ясно е посочена и дата на извършване на нарушението – 4. 10. 2018 г., след като е изтекъл едномесечният срок по чл. 113, ал. 2 от предявяването на рекламацията на 3. 09. 2018 г.

В АУАН и в НП са отразени и всички конкретни обстоятелства, от значение да се направи извод за осъществяване от обективна страна на нарушението по чл. 113, ал. 2 от ЗЗП. Посочен е потребителят, както и е индивидуализирана закупената от него стока – мобилен телефон „НТС 10 G.“, конкретно са отразени и датата, на която е предявена рекламацията – 3. 09. 2018 г., стоката е определена като мобилен телефон, а доколкото по делото не се твърди и не се установява потребителят К. да има други сключени договори с касатора за покупко-продажба или лизинг на телефони, настоящият съд приема, че така направената конкретизация в случая е достатъчна, за да разбере търговецът какво нарушение му се вменява и да организира защитата си по него. Предвид горното, неоснователно е възражението за допуснати при издаването на НП нарушения по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, които районният съд не е установил.

Не се споделя и възражението на касатора във връзка с прилагането на материалния закон от СРС, че доколкото в случая е извършена замяна на стоката, то срокът по чл. 113, ал. 2 от ЗЗП е неприложим. Съгласно посочената разпоредба, привеждането на потребителската стока в съответствие с договора за продажба трябва да се извърши в рамките на един месец, считано от предявяването на рекламацията от потребителя. От доказателствата по делото се установи, че поради възникнали неизправности на телефона, на 3. 09. 2018 г. същият е предаден на представител на дружеството, за привеждането му в изправност и в съответствие с договора за продажба.

В рамките на срока по чл. 113, ал. 2 от ЗЗП дружеството е имало задължение да поправи мобилния телефон, което не е сторено. Съгласно чл. 112, ал. 1 от ЗЗП, при несъответствие на потребителската стока с договора за продажба потребителят има право да предяви рекламация, като поиска от продавача да приведе стоката в съответствие с договора за продажба. В този случай потребителят може да избира между извършване на ремонт на стоката или замяната ѝ с нова, освен ако това е невъзможно или избраният от него начин за обезщетение е непропорционален, в сравнение с другия.

В конкретния случай мобилният апарат е оставен за ремонт, като не се установява на потребителя да е дадена възможност да иска замяната на стоката с нова. Поради това, за дружеството е възникнало задължение до 3. 10. 2018 г. - в срока по чл. 113, ал. 2 от ЗЗП да поправи същия. Това обаче е сторено едва на 10. 10. 2018 г., когато потребителят е уведомен за извършения ремонт. Без значение за съставомерността на деянието по чл. 113, ал. 2 от ЗЗП е обстоятелството, че на 19. 10. 2018 г. оставеният телефон е заменен с нов, тъй като от доказателствата по делото се установява, че в законоустановения едномесечен срок липва привеждане на стоката в съответствие с договора за продажба. Отделно от това, посочената замяна е извършена след депозирането на жалба в КЗП от страна на потребителя.

Изводите на районния съд, че са налице всички елементи от обективна страна на административното нарушение на чл. 113, ал. 2 от ЗЗП, според която привеждането на потребителската стока в съответствие с договора за продажба трябва да се извърши в рамките на един месец, считано от предявяването на рекламацията от потребителя, са направени в съответствие с материалния закон. Не се споделя и твърдението на касационния жалбоподател за липса на мотиви на обжалвания съдебен акт. Същите, макар и кратки, съдържат ясни и съдържателни изводи за липса на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, както и правилно е направен извод за материалната законосъобразност на наказателното постановление. За така установеното нарушение по чл. 113, ал. 2 от

ЗЗП, правилно е наложена предвидената в закона санкция по чл. 222а от ЗЗП в нейния минимум от 500 /петстотин/ лева.

Ето защо при постановяване на обжалваното решение не са допуснати сочените в касационната жалба нарушения, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, както и такива по чл. 218, ал. 2 АПК, за които касационният съд следи служебно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид това и на основание чл. 222, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02. 03. 2020 г., постановено по НАХД № 11291/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.